

El cinc de febrer s'estrenà a les sales de cinema valencianes Carol, una pel·lícula protagonitzada per Cate Blanchett, Rooney Mara i Sarah Paulson, dirigida per Todd Haynes, i basada en la novel·la *El greu de la sal*, de Patricia Highmish, publicada el 1951 sota el pseudònim de Claire Morgan, i reimpressa el 1989 amb el títol de Carol, la primera novel·la lèsbica amb un final feliç.

Tota una avinentesa. I ¿per què?, us preguntareu: Carol no és el primer film sàfic de la història. No, no n'és el primer –ni en serà, és clar que no, l'últim–, el cinema independent, americà, francès, alemany, anglés..., fins i tot espanyol, està ple de pel·lícules amb protagonistes lesbianes. Però hi ha una cosa que el diferencia de la resta, i és que l'estrena de Carol és una fita en el llarg i dur camí de portar la visibilitat lèsbica a primera línia, per al gran públic, amb una bona crítica a l'esquena i un ventall de premis i nominacions a la butxaca, i ja era hora, tot s'ha de dir.

De tot(e)s és sabut que les històries protagonitzades per dones sempre reben menys atenció mediàtica que les protagonitzades per un o més homes, i que ben poquetes defugen els estereotips de ser objectes passius, floreres o simple comparsa de l'heroi masculí de torn. Així és, en la immensa majoria de les manifestacions humanes les veus femenines s'han evaporat rere un tel transparent, han sigut manllevades per llurs iguals o sedassades per l'albir de qui triava i tria què és 'important' i què no. I el mateix, o pitjor, ha passat amb els personatges

Tot arriba, encara que siga a pas de formiga

Escrit per Encarna Sant-Celoni i Verges
dijous, 18 de febrer de 2016 17:25

lèsbics i bisexuals, tant en la literatura com en el cinema, que hi han complit bàsicament dues funcions: bé la d'imitadora de l'home, bé la de la dolenta per excel·lència. De Mrs. Danvers en Rebecca a Martha Dobbie en La calúmnia, durant molt de temps Hollywood ens va ensenyar que ser lesbiana era quelcom menyspreable, només digne de ser amagat i castigat, massa vegades, amb la pena màxima.

Després vingueren Lianna, Desert Hearts, Go Fish, When Night Is Falling, Aimée & Jaguar, Fucking Åmål..., i tinguérem l'oportunitat de reconèixer-nos en espills que no es trencaven en emmirallar-nos-hi i començar a pensar, ingènuament, que ser lesbiana, homosexual, no hauria de ser més complicat que ser heterosexual en una societat realment igualitària... La teoria. La pràctica, però, no es cansa de mostrar-nos que moltes s'estrenaven amb un gran handicap: una nul·la o escassíssima promoció que no les acabava de traure del gueto.

Potser algun(e)s penseu que la història d'amor de Carol i Therese no és res de l'altre món, que ho tenim més que superat, que hui en dia ningú ja no es sufoca veient dues dones besar-se. Mentira cotxina. Bromes a banda, a tot(e)s ens agrada tindre referents i volem poder veure en la gran pantalla una història d'amor amb què identificar-nos-hi, i plorar i riure com albercocs; una pel·lícula romàntica distribuïda arreu del món i vista per milions d'espectadors. No som l'excepció que confirma la regla i, pel que sembla, Carol reuneix molts dels requisits per a ser 'la pel·lícula' per antonomàsia.